

החייט והנסיכה

מתוך "ספר פיות הירוק"

בעריכת א. לאנג 1910

חיה פעם נסיכה גאוותנית מאוד שלכל מחזר שלה נתנה חידה לפתור, ואם הוא לא הצליח גירשה אותו בבושת פנים. היא הודיעה שכל אחד יכול לנסות את כישוריו אצלה, ומי שיפתור את החידה שלה יוכל לשאת אותה לאישה. קרה שפעם נפגשו שלושה חייטים, ושני הבוגרים יותר החליטו כי הם כל כך מוצלחים בתפירת בגדים יפים שבוודאי יצליחו גם מול חידת הנסיכה. החייט

השלישי, שהיה בחור צעיר ולא כל כך מוכשר בעבודתו, חשב שיש לו מספיק מזל ותושייה כדי להתנסות לפתור את חידת הנסיכה. "אחרת" אמר "ספק אם אוכל להצליח בחיים בכלל." שני הבוגרים צחקו ממנו ואמרו "תישאר בבית, כי עם השכל הדליל שלך לא תצליח ממילא בשום משימה." אך הוא לא שוכנע ואמר שכבר החליט להתנסות בחידת הנסיכה ושום דבר לא יניע אותו לוותר. הוא היה מאוד בטוח בעצמו וחשב שכל העולם שייך לו. שלושת החייטים הגיעו לחצר הנסיכה, הציגו את עצמם ואמרו "הנה באו אליך אנשים פשוטים עם שכל חד כמו

המחטים שלנו וישר כמו התפרים
שבבגדים שאנו תופרים."
הנסיכה, שחבשה על ראשה שביס,
שאלה "על ראשי שערות בשני צבעים.
נחשו מה הצבע שלהן?"
"אם זה הכל" אמר החייט הראשון "אז
אלה שערות לבנות ושחורות, כמו בדים
שמהם אנו תופרים בגדים וקוראים
'פלפל ומלח'.
"טעית" אמרה הנסיכה.
"אלה שערות אדומות וחומות כמו
המעיל שאני לובש" אמר החייט השני.
"גם אתה טועה" אמרה הנסיכה "תנו
לשלישי להשיב, אני רואה כי הוא מאוד
בטוח בעצמו."

החייט השלישי יצא בעוז רב לפני
הנסיכה ואמר "שערות של הנסיכה הן
זהובות וכסופות, אלה שני הצבעים
שלהן."
הנסיכה החווירה כי הוא באמת ניחש
את החידה והיא האמינה שאיש לא
ינחש זאת. אחרי שהתאוששה אמרה
"ניחשת טוב, אבל עדיין לא השגת אותי.
יש עוד דבר שאתה חייב לבצע לפני
שאתחתן אתך. בסככה למטה נמצא
דוב שאתו אתה צריך לבלות לילה אחד.
רק אם תחיה עדיין בבוקר תוכל לשאת
אותי לאישה."

היא האמינה שכך היא תתפטר מהחייט,
כי הדוב היה פראי מאוד וטרף כל מי
שרק התקרב אליו.
אבל החייט הצעיר לא נבהל וחשב "רק
תעוזה תשיג את מבוקשתי".
לקראת ערב הובילו אותו לסככה. הדוב
ניסה להתנפל עליו מיד אבל החייט אמר
"לאט לך, לאט", הוציא מהכיס חופן
אגוזים והתחיל לפצח אותן ולאכול.
"תן גם לי אגוזים" אמר הדוב שהיה
מורעב והחייט הוציא מהכיס חופן, אבל
לא אגוזים אלה אבני חוף קטנות, ונתן
אותן לדוב.
הדוב ניסה לפצח את האבנים אבל לא
הצליח. "וי!" אמר איזה לא-יוצלח אני

שלא מצליח לפצח אגוז. "וביקש
מהחייט שיפצח לו אגוז אחד.
"אתה בחור נחמד" אמר החייט "אבל
איל זה שעם הפה הגדול שלך אינך
מצליח לפצח אגוז? הנה לך" והוא לקח
אבן, החליף אותה מהר באגוז, פיצח
בשינויו ונתן לדוב.
"תן לי עוד פעם לנסות" ביקש הדוב
והוא ניסה וניסה אבל לא הצליח לפצח
את האבנים שקיבל מהחייט.
אחר כך החייט הוציא כינור קטן והתחיל
לנגן עליו. הנגינה מצאה חן באוזני הדוב
והוא התחיל לרקוד ואחרי זמן מה היה
כה מרוצה ששאל "האם זה מסובך לנגן
כך?"

המספרים שלי" אמר ועזב את הסככה
עם הדוב הנוהם מרוב כאב, בזמן שהוא
נשכב לישון בחצר.

כשהנסיכה שמעה את נהימות הדוב,
חשבה שאלה אותות ההנאה של הדוב,
והייתה בטוחה שהוא טרף כבר את
החייט הצעיר. היא קמה בבוקר בלי

"לא" ענה החייט "זה קל מאוד – הנה
ביד אחת אתה לוחץ על המיתרים
ובשניה אתה מושך את הקשת מעליהם
והנה לך מוסיקה.. לה-לה-לה".
"אוי" אמר הדוב "הייתי רוצה לדעת
לנגן. אז אוכל גם לרקוד מתי שבא לי
חשק.. האם תיתן לי כמה שעורי
נגינה?" שאל.
"ברצון רב" אמר החייט "אם יש לך
כשרון לנגינה. אבל קודם תראה לי את
הכפות שלך. אוי! הציפורניים שלך
ארוכים מדי. צריך לגזור אותם" והוא
לקח זוג מלחציים, שם את כפות
הקדמיות של הדוב בהם ולחץ חזק.
"עכשיו רק חכה עד שאביא את

אבל החייט לא נבהל כלל. הוא נעמד במרכבה על ראשו, הוציא את רגליו דרך החלון וקרא לדוב "אתה רואה את המלחציים שלי? אם לא תחזור מיד אתפוס אתך בהם ואהדק יותר חזק מקודם." הדוב ששמע זאת סובב במקום ורץ חזרה, כמה שרק רגליו יכלו לשאת אותו. המרכבה הגיעה בשלום לכנסייה ושם הכומר חיתן את החייט עם הנסיכה. הם עוד חיו שנים רבות אחרי זה בעושר ואושר. ומי שלא מאמין ישלם שקל.

דאגה אך נבהלה כשראתה את החייט לפני דלת הארמון, שלם ובריא ונראה מאושש אחרי שישן כל הלילה בשקט. עכשיו כבר לא הייתה לה ברירה ולא יכלה לסרב למלא את הבטחתה שעליה הכריזה בפומבי. לכן המלך ציווה להכין מיד מרכבה שתיקח את הנסיכה עם החייט הצעיר לכנסייה כדי לחתן אותם. אבל שני החברים של הצעיר קנאו בו וכשהמרכבה יצאה הלכו לסככה ושחררו את הדוב. הדוב התחיל לרדוף אחרי המרכבה בנהימות מאיימות. הנסיכה שמעה זאת ונבהלה נורא "אוי" אמרה "הדוב ישיג ויטרוף אותנו."